

ΔΗΜΟΦΩΝ

ΚΩΔΙΚΟΣ : 6325

ΕΤΟΣ 7ο
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 2006
Αρ. Τεύχους 30
ΤΡΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ISSN 1109-2653

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΟΙΟΤΙΚΗΣ & ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

“Ο ΔΗΜΟΦΩΝ”

www.dimofon.gr

28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 3, 196 00 ΜΑΝΔΡΑ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΤΗΛ./FAX:210 55.56.507

e-mail:dimofon@hol.gr, spdesigner2002@yahoo.gr

ALPHA BANK Αριθμ. Λογ/σμού: 168-00-2310062292

(παρακαλούμε να στέλνετε το αντίγραφο της κατάθεσης στο fax του Συλλόγου ή ταχυδομικώς για ενημέρωση)
“Ο ΔΗΜΟΦΩΝ” ανταλλάσσεται με όλα τα έντυπα πολιτιστικού περιεχομένου

ΔΗΜΟΦΩΝ

3 ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ISSN 1109-2653
ΚΩΔΙΚΟΣ : 6325

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
ΣΥΛΛΟΓΟΣ "Ο ΔΗΜΟΦΩΝ"

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΗΣ
(Κιν.: 6973.004.411)

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ
(ΚΙΝ.: 6932.260.818)

Ταχυδρομική Διεύθυνση
28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 3
19 600 ΜΑΝΔΡΑ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ. / FAX: 210-55.56.507
e-mail: dimofon@hol.gr
www.dimofon.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
ΜΕΛΩΝ / ΣΥΝΑΡΟΜΩΝ
ΚΟΡΟΠΟΥΛΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
ΚΟΡΟΒΕΣΗ ΕΛΕΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΜΕΛΩΝ
ΙΔΙΩΤΕΣ: 10 ΕΥΡΩ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ/ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ: 25 ΕΥΡΩ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ & ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΗΣ
Πρόεδρος Δ.Σ.

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΩΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΠΕΠΠΑ
(ΤΗΛ. FAX: 210 555.82.91)

ΓΡΑΜΑΤΕΙΑ
ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ
ΑΘΗΝΑ ΠΑΛΛΗ

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ-ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Γιάννης Σπαρβέρης
Τηλ.: 210 5555960
e-mail: spdesigner2002@yahoo.gr

Τα επώνυμα άρθρα εκφράζουν τις απόψεις εκείνων που τα υπογράφουν.
Επιτρέπεται η αναδημοσίευση άρθρων, υπό την προϋπόθεση ότι θα αναφέρεται η πηγή τους.

Μεταξύ χρησιμών, Λοιμών και καταποντισμών...

...Τέτοιες ώρες, τέτοια λόγια...

Τι να πεις και που να σωπάσεις εντέλει; Κάθομαι στην τηλεόραση μπροστά, "με κοιτά, την κοιτώ" και απογειωνόμαστε! Ανοίγουν τα παράθυρα, βγαίνουν τα μαχαίρια, μπαίνουν τα ερωτήματα, βγαίνω από τα ρουχά μου, μπαίνω στο κοινό κόλπο της "λήθης"...

Θα ξεχάσουμε και αυτά που ξέραμε, θα μάθουμε να παρακολουθούμε τούτο το γαϊτανάκι και θα είμαστε με "βούλα" πια, "περιεχόμενο μηδέν..."

Το σκήνωμα του ιερομόναχου έγινε αφορμή για κουβεντούλες και βαρύγδουπες δηλώσεις! Εμείς βρε, όχι αφυδατωμένοι από πίστη είμαστε, αλλά ούτε τι σημαίνει θυμόμαστε πια!

Ποιο Θεό; Τι ομάδα είναι, πού παίζει και ποιο τραγούδι θα ψήφιζε εντέλει για τη Eurovision?

Άγιος; Ποιος Άγιος;

Θαύμα; Ποιο Θαύμα; Από τι υλικά φτιάχνεται; Μήπως είναι σαν τα γάλατα του Ευαγγελάτου; Ή μήπως κοιμόμαστε σε στρώμα ανθυγιεινό άνευ πούπουλου χήνας;

Βρε άνθρωποι, ακόμα και αν δεν ήταν Άγιος άνθρωπος, καταφέραμε να τον αγιάσουμε με το χλευασμό, τα σχόλια και τη "δημοσιότητα" στα καναλάκια που του προσφέραμε! Έλεος Χριστιανοί, πού ξεχαστήκαμε, χαθήκαμε και επιεικώς αποκοιμηθήκαμε;

Άδειοι και κακόμοιδοι, βγάζοντας συμπεράσματα, γελάνε με το "μαύρο τους το χάλι!!!!"

Θεέ μου "σχώρα" μας, αν μπορείς για μια ακόμη φορά, να το κάνεις δηλαδή...Καθότι δεν είμαστε και τόσο κακοί, κουτοί είμαστε και άνευ "συνοδού", χάνουμε εύκολα το δρόμο...

Υστερά χάζεύομε λίγο Τατιάνα, βρίσκουμε αστείο το "πάνελ" της Αννίτας -και ας συμπληρώνουμε ουσιαστικά το γενικότερο παρατράγονδο του σκηνικού- και πίνουμε ένα καφεδάκι στον καναπέ...Φτιάχνουμε μικρούς "σεισμούς" και ειδήσεις, έτσι για να σπάσουμε τη ρουτίνα που μας ροκανίζει συστηματικά και με λίγο δόση από τον "έρωτα" στην απογευματινή ζώνη, διαπιστώνουμε πως και οι πλούσιοι έχουν τα δικά τους προβλήματα και παρηγοριόμαστε...

Και έτσι πάμε "για ύπνο Κατερίνα" και ξεχνάμε την ποιότητα του στρώματος που αγοράσαμε χρόνια πριν...Τότε που σκαλίζαμε το όνειρο και όχι το άμοιδο το στρώμα...

Υ.Γ1 Α, και να μην το ξεχάσω, κλείνουμε αισίως (ως περιοδικό) έξι χρόνια μαζί...Και λέω κλείνουμε διότι εμείς υπάρχουμε γιατί εσείς ήσασταν πάντα στην άλλη άκρη να τα λέμε και να τα σχολιάζουμε...

Έτσι, σαν μια παρέα ενελπιστούμε να συνεχίσουμε να τα λέμε, χωρίς δηλώσεις βαρυσήμαντες και κλισέ διαπιστώσεις

Υ.Γ2 Αγαπητέ εκδότη, σε ευχαριστώ και σένα που όλα αυτά τα χρόνια έκανες μαζί μου υπομονή, καθότι εγώ και η Αντζελα Δημητρίου έχουμε το "προνόμιο" να ταλαιπωρούμε έτσι τους συνεργάτες μας!!!

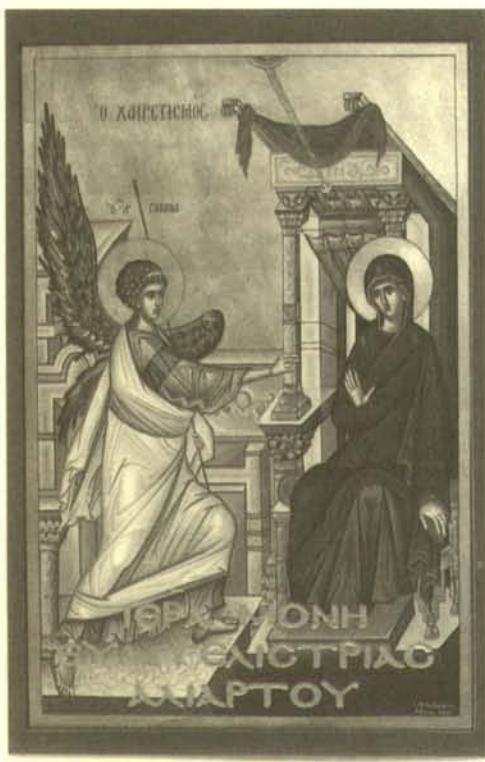
Ντία Πανολάσκου

Η θεολογική ερμηνεία της εικόνος του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου

Τον Ιερομονάχου Ιακώβου Κανάκη

Η γιορτή του Ευαγγελισμού ανήκει στις θεομητορικές αλλά και στις Δεσποτικές εορτές και ονομάζονται έτσι γιατί είναι οι μεν πρώτες αφιερωμένες στη μητέρα του Θεού, οι δε δεύτερες στον Ιησού Χριστό. Το περιεχόμενο της εορτής αυτής είναι το χαριτόσυνο μήνυμα της συλλήψεως του Χριστού το οποίο απηύθυνε ο Αρχάγγελος Γαβριήλ στην Παναγία. Θεωρείται μητρόπολη των εορτών καθώς όλες οι άλλες Δεσποτικές και θεομητορικές εορτές έπονται του Ευαγγελισμού. Τόσο η Ανατολική Ορθόδοξη εικονογραφία όσο και αυτή των Δυτικών απεικονίζουν την εορτή αυτή. Η απεικόνιση του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στην ορθόδοξη παράδοση στηρίζεται τόσο στην σκηνή που περιγράφει ο Λουκάς στο Ευαγγέλιο του (Λουκ. 1,26-38) όσο και σε απόχρυφα κείμενα όπως αυτό του πρώτο-Ευαγγελίου του Ιακώβου.

Έτσι θέλοντας να προσεγγίσουμε θεολογικά την εικόνα του Ευαγγελισμού θα λέγαμε τα εξής:

Στην εικόνα που περιέχει το παρόν τεύχος υπογραμμίζονται δύο κύριες στιγμές του γεγονότος: α) Η εμφάνιση του Αρχαγγέλου και ο χαιρετισμός που απηύθυνε και β) ο ξαφνικός φόβος αλλά και ένδειξη υπακοής της Παναγίας.

Παρατηρούμε λοιπόν στην εικονογράφηση ότι η Παναγία έχει απλώσει ελαφρός το χέρι της με απορία λέγοντας: "Πως έσται μοι τούτο, επει άνδρα ου γινώσκω;" (Λουκ. 1,34) Επίσης βλέπουμε τον Αρχάγγελο Γαβριήλ να εισβάλλει αιφνίδια στο δώμα της Μαρίας με έντονο διασκελισμό, γεγονός που φαίνεται από το ότι το ένδυμα του ανεμίζει προς τα πίσω. Με θεϊκό κύρος αγγελιοφόρου και κίνηση του δεξιού του χεριού απευθύνει στην Παναγία τον χαιρετισμό. Στο αριστερό του χέρι κρατά σκήπτρο που δηλώνει σύμβολο εξουσίας, ενώ οι φτερούγες του αποτελούν το σύμβολο της θεϊκής του αποστολής. Στη Δυτική Τέχνη ο Αρχάγγελος συχνά κρατά κλαδί ελιάς (σύμβολο Ειρήνης) ή κρίνο (σύμβολο αγνότητας). Η Παναγία έχει ήδη σηκωθεί δρθια, και μετά την πρώτη έκπληξη και τον ξαφνικό φόβο της ανταποκρίνεται στον χαιρετισμό του Αρχαγγέλου με σοβαρότητα και συστολή. Στο χέρι της κρατά "πόκο ερίου". Σύμφωνα με το πρώτο-ευαγγέλιο του Ιακώβου όταν εμφανίσθηκε ο Αρχάγγελος Γαβριήλ, η Μαρία έπλεκε το πορφυρό παραπέτασμα του Ναού το οποίο "εσχίσθη εις δύο από άνωθεν εως κάτω" την

στιγμή που ο Ιησούς "αφήκε το πνεύμα" (Ματθ.27,50-51). Πλάι στην Παναγία, δεξιά, υπάρχει μία μικρή θεραπαινίδα που κάθεται σε χαμηλό σκαμνί και βλέπει, έχοντας με δέος σηκωμένα τα χέρια προς τον Αρχάγγελο.

Μια αχτίδα φωτός με τρεις κεραίες, που διακρίνουμε στο πάνω μέρος της εικόνας, αποτελεί συμβολισμό της Αγίας Τριάδος ενώ το περιστέρι που υπάρχει στη βάση της συμβολίζει το Άγιο πνεύμα. Η αχτίδα αυτή επισκιάζει την Παρθένο, "πνεύμα Αγίου επελεύσεται επι σε και δύναμις Υψίστου επεσκίασει σοι" (Λουκ.1,35). Η Θεοτόκος είναι ντυμένη στο πορφυρό χωράμα καθώς η πορφύρα προορίζόταν για πρόσωπα με υψηλά αξιώματα. Στην Αγία Γραφή ο προφήτης Δανιήλ δέχεται την πορφύρα ως αμοιβή (Δανιήλ 5,29) ενώ και ο πλούσιος μ' αυτήν είναι ντυμένος στην παραβολή του Λαζάρου (Λουκ.16,19). Το πορφυρό χωράμα ήταν πολύ διαδεδομένο ως ένδυμα των αυτοκρατόρων στην περίοδο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Η σκηνή του ευαγγελισμού της εικόνας διαδραματίζεται στη βεράντα του σπιτιού της Παρθένου. Πάνω δεξιά στην εικόνα υπάρχει ένα δένδρο που υπαινίσσεται την προφητεία του Ησαΐα: "και εξελεύσεται όρθιος εκ της ουρανής Ιεσσαί" (Ησ. 11,1-9).

Ο εικονογραφικός τύπος του Ευαγγελισμού έχει την προέλευσή του στην Παλαιστίνη όμως εδώ η Παναγία έχει τα χαρακτηριστικά της εικονογραφικής σχολής της Κων/πόλεως. Με την πάροδο των αιώνων η σκηνή συνεχώς εμπλουτίζεται με συμβολικές λεπτομέρειες (χυπαρίσσι κτλ.). Η εικόνα στο σύνολο της αποτελεί ένα αρμονικό συγκερασμό του βυζαντινού πνεύματος και της ελληνιστικής παράδοσης μέσα από την σημαντική διάρθρωση και την εξατομίκευση των προσώπων.

ΑΓΙΑ ΛΑΥΡΑ - ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ - ΛΑΒΑΡΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ ΥΨΩΝΕΙ ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ

*Ποιος είν' εκείνος ο παπάς που μ' όψη αναμμένη
σαν φως από της εκκλησιάς το ιερό προβαίνει;
σκύψε, Τουρκιά, στον Γερμανού το λάβαρο
αστράφτει*

σταυρός στα μάρα στήθια του, το μάτι του ανάφτει.

Και μέσα σ' άρματα, κεριά κι ολόχρονα τραπέζια

*άσπορη σαν κύκνου φτερωσιά, σαν ουρανό γαλάξιο
σημαία ανυψώνει*

και ανοιγμένη στα φιλιά της άρδας την απλώνει.

*Η εκκλησιά την έκρυψε στον κόρφο τόσα χρόνια,
ώσπου ν' αλλάξονται και έρθουν τα χελιδόνια.*

*Ο ήλιος σκύβει και φιλεί τον αργυρό σταυρό της,
ο ουρανός επάνω της σκορπά μαργαριτάρια,
η Παναγιά χαμογελά στον ανθηρό βωμό της,
κι εμπρός της γονατίζουνε χιλιάδες παλικάρι.*

Αχ! Τι στιγμή χαρούμενη, τι ώρα, τι ημέρα!

*Δάκρυα χαράς στα μάρμαρα της Λαύρας ψιχαλίζουν,
ομήγονν φιλιά και στεναγμοί αγάπης στον αέρα,
και καλώς ήλθες, κράζανε τα έρημα παιδιά σου,
καλώς μας ήλθες, μάνα μας, γλυκειά γαλανομάτα.*

Αχ. Παράσχος

Γνωστό ποίημα του Αχ. Παράσχου που ακούγεται, απαγγέλλεται συχνά στον εορτασμό της 25ης Μαρτίου. Αναφέρεται στον Παλαιών Πατρών Γερμανό, που ύψωσε το περίφημο λάβαρο της Αγίας Λαύρας στην Επανάσταση του 1821. Ευλόγησε τα όπλα των μαχητών κι έτσι η Επανάσταση πήρε επίσημο χαρακτήρα.

Τι γνωρίζουμε όμως για τη μονή της Αγ. Λαύρας, τον Παλαιών Πατρών Γερμανό και το Λάβαρο που αποτελεί σύμβολο μεγάλης εθνικής σημασίας για τον Ελληνισμό;

Η Αγ. Λαύρα είναι μοναστήρι κτισμένο σε μια βουνοπλαγιά κοντά στα Καλάβρυτα (Πελοπόννησο) κι έπαιξε σημαντικό ρόλο στους αγώνες του ελληνικού έθνους για την απελευθέρωση του από τον ξενικό ξυγό.

Τα υπάρχοντα στοιχεία οδηγούν στους χρόνους της αυτοκρατορίας του Νικηφόρου Φωκά, όπου με δική του υλική ενίσχυση αρχίζει να κτίζεται στο Άγιο Όρος από τον Όσιο Αθανάσιο τον Αθωνίτη και δύο συνασκητές του η Μεγίστη Λαύρα. Ύστερα όμως από

κάποια διαφορετικά που προέκυψε μεταξύ τους, ο ένας μετέβη στη Ρωσία όπου ίδρυσε τη Μονή της Αγίας Λαύρας στο Κίεβο, ενώ ο άλλος, με το όνομα Ευγένιος, τράπηκε προς την Πελοπόννησο και αφού επέλεξε τη θέση Παλαιομονάστηρο - μια από τις απόκρημνες της περιοχής γεμάτη μεγαλείο και γαλήνη - άρχισε το 961 να ανοικοδομεί εκεί τη Μονή της Αγίας Λαύρας.

Το μοναστήρι, επειδή βρισκόταν σε τέτοια οχυρή τοποθεσία, έγινε η εθνική φωλιά όπου κατέφευγαν οι διωκόμενοι απ' όλο το Μωριά και εκεί έκαιγε η φλόγα του υπόδουλου Ελληνισμού.

Παρά τις πιέσεις του Τούρκου κατακτητή οι μοναχοί της Αγ. Λαύρας υπεράσπισαν τις παραδόσεις αποτελώντας τον πυρήνα της ενθάρρυνσης των υποδουλωμένων Ελλήνων. Μαζί με τη θρησκευτική εκτελούσαν και την εθνική αποστολή τους. Η πίστη των μοναχών βοήθησε στη διατήρηση των μεγάλων ιδανικών και ενίσχυσε τη συγκρότηση της εθνικής συνείδησης του ελληνικού λαού.

Η Μονή αποτέλεσε πηγή έμπνευσης όλου του Ελληνισμού για την αποφασιστική εξόρμηση και επανάστασή του. Πρόσφερε το σύνθημα, χάρισε εφόδια και δε δίστασε να δώσει το πρώτο αἷμα. Οι Τούρκοι προσπάθησαν αρκετές φορές να καταστρέψουν το μοναστήρι, όμως αυτό πάλι ξαναζωντάνευε.

Το 1585 λεηλατήθηκε και πυρπολήθηκε από τους Τούρκους που κατέσφαξαν όλους τους μοναχούς, όσους βρήκαν εκεί. Κατά τα μέσα του 17ου αιώνα καταστράφηκε και πάλι απ' τους Τούρκους. Πιθανόν όμως να συνετέλεσε και σεισμός στην καταστροφή του.

Το 1692 ήταν έτοιμο πάλι το καινούριο μοναστήρι, κτισμένο κοντά στο παλιό, αλλά λίγο χαμηλότερο.

Το 1772 η Μονή υπέστη καταστροφή από Αλβανούς, οι οποίοι το λεηλάτησαν και το κατέστρεψαν.

Ξανακτίστηκε σε λίγα χρόνια και αποτέλεσε την εθνική εστία της Επανάστασης του 1821 για να πυρποληθεί και πάλι από τον Ιμπραήμ πασά το 1826.

Ο 19ος αιώνας βρίσκει τη Μονή της Λαύρας σε περίοδο ανάπτυξης. Στη διάρκεια των είκοσι πρώτων ετών του 19ου αιώνα η Μονή προετοιμάστηκε για τη μεγάλη εξόρμηση του Γένους.

Σημαντικό ρόλο όμως στην εξόρμηση αυτή έπαιξε ο Παλαιών Πατρών Γερμανός, ένας ευφυής, μορφωμένος κληρικός και θεορός πατριώτης. Τακτοποίησε πολλά εκκλησιαστικά ζητήματα και αναδείχθηκε άξιος της τιμής και των προσδοκιών των Ελλήνων. Το έργο του είναι πολυποίκιλο με μεγάλη δραστηριότητα. Προσπάθησε να επεκτείνει την παιδεία ιδρύοντας πότε κρυφά και πότε φανερά σχολεία. Περιερχόταν την περιφέρεια του ποιμνίου του, συμβούλευε, παρηγορούσε, δίκαζε κι έτσι έγινε ο κύριος εκπρόσωπος του υποδουλωμένου έθνους.

Έγινε ο καλός ποιμενάρχης της Πελοποννήσου κι η

φήμη του έφθασε ως τα νησιά και τη Στερεά.

Το υπόδουλο έθνος ζητούσε από τον Παλαιών Πατρών Γερμανό να ευλογήσει τα όπλα του Αγώνα. Πίστευαν όλοι πως για να έχει επιτυχία ο Αγώνας, έπρεπε να γίνει η επίσημη έναρξη του με ευλογία του αρχηγού της Εκκλησίας και μάλιστα στην ιστορική Μονή της Αγίας Λαύρας, που ήταν το επαναστατικό κέντρο του υπόδουλου Ελληνισμού στα χρόνια της σκλαβιάς.

Μαζεύτηκαν λοιπόν οι άρχοντες στις 10 Μαρτίου στην Αγία Λαύρα για να πάρουν την τελική απόφαση για την Επανάσταση. Στην αρχή όλοι ήταν επιφυλακτικοί. Φόβος, δυσπιστία, αμφιβολία για την επιτυχία του Αγώνα, επικράτησαν στη σύσκεψη αυτή. Μα τα γεγονότα δεν περίμεναν πια. Από παντού έρχονταν μηνύματα ότι η 25η Μαρτίου ήταν η καθιερωμένη ημέρα (επειδή ταίριαζε κι ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου) για την επίσημη κήρυξη της Επανάστασης. Η βαθιά θρησκευτική πίστη του ελληνικού λαού ζητούσε τη θεία δύναμη να σταθεί στο πλευρό το στον αγώνα του κατά των Τούρκων. Και στη συνείδηση του ελληνικού έθνους τα δύο αυτά γεγονότα - ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου και η Αναγέννηση του ελληνικού έθνους - ήταν στενά δεμένα. Μπροστά σε τέτοια κατάσταση ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ύψωσε το λάβαρο της Επανάστασης και ευλόγησε τα όπλα των μαχητών, που όρμησαν απ' την Αγία Λαύρα και ελευθέρωσαν τα Καλάβρυτα. Έτσι η Επανάσταση πήρε πια επίσημο χαρακτήρα. Βέβαια η ελληνική Επανάσταση άρχισε πριν από τις 25 Μαρτίου αλλά η επίσημη κήρυξη της έγινε στη Μονή της Αγίας Λαύρας.

Τα ξημερώματα της 25ης Μαρτίου, ύστερα από ολονύκτια ακολουθία στο εκκλησάκι της Θεοτόκου, στην οποία ήταν παρόντες πολλοί δεσποτάδες και όλοι οι μοναχοί. Και αφού μοιράστηκαν μικρές λαμπάδες σ' όλους τους παρευρισκόμενους, ο Παλαιών Πατρών Γερμανός παρέλαβε από τα χέρια του ηγούμενου της Μονής το Λάβαρο. Το τοποθέτησε ευλαβικά πάνω στην Αγία Τράπεζα, το οποίο με μύρα, διάβασε ευχές και ύστερα κρατώντας το ψηλά, παρουσιάστηκε μπροστά στην Ωραία Πύλη. Όλοι γονάτισαν όταν αντίκρισαν το Λάβαρο της Επανάστασης.

Μπροστά το Λάβαρο και πίσω όλος ο κλήρος, προχώρησε η συνοδεία μέσα στην εκκλησία ψάλλοντας "Ο υψωθείς εν των Σταυρῷ" και κατόπιν βγήκε στο προαύλιο. Εκεί ήταν συγκεντρωμένοι οι μαχητές και μια ομοβροντία από όλα τα όπλα υποδέχτηκε το Λάβαρο. Κατόπιν ο Παλαιών Πατρών Γερμανός επέστρεψε στο ιερό, όπου έγινε αγιασμός και όλοι οι παρόντες μετάλλαβαν των αχράντων Μυστηρίων. Τέλος, κρατώντας το Λάβαρο με το αριστερό χέρι και με το δεξί το Σταυρό βροντοφώνησε: "Ελευθερία ή Θάνατος, αδερφοί! Ο Υψιστος Θεός ας ευοδώσει τον αγώνα μας". Και τότε

άρχισαν να προσέρχονται όλοι οι πολεμιστές και να ορκίζονται.

Από πού, όμως, προήλθε το Λάβαρο; Ποια η ιστορία του; Το Λάβαρο της Επανάστασης ή αλλιώς η πρώτη σημαία του νεώτερου ελληνικού Έθνους ξεκινάει την ιστορία του πολύ νωρίτερα από το 1821. Το ιστορικό Λάβαρο ήρθε στη Μονή της Αγ. Λαύρας επί Ηγούμενου Τιμοθέου, ο οποίος ανήλθε στον ηγουμενικό θρόνο το 1735. Το έφερε ο Ιερομόναχος Νεόφυτος το 1737 όταν επανήλθε στην Αγία Λαύρα από το μετόχι των Παλαιών Πατρών.

Το 1779 επί Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Σωφρονίου, φέρεται σε κατάστιχο πενήντα περίπου αντικειμένων, που κλάπησαν από τον Ζένιο Χάρο και τους Αλβανούς κατά τη διάρκεια του έτους 1773 στη διάρκεια των επιδρομών.

Σύμφωνα με τον κώδικα της Μονής ο ηγούμενος Ανθίμιος πήγε στη Ρούμελη, βρήκε που είχαν πουλήθει τα κλεμμένα από τη Μονή κειμήλια και τα αγόρασε. Μέ αυτόν τον τρόπο το Λάβαρο επέστρεψε στη θέση του.

Το Λάβαρο είναι φιλοτεχνημένο με έμπνευση, επιμέλεια, θρησκευτικό αίσθημα και απεικονίζει την Κοίμηση της Θεοτόκου. Στο κέντρο εικονίζεται η Παναγία σε οριζόντια θέση. Πάνω από τη νεκρική κλίνη, ο Χριστός κρατά στα χέρια του σπαραγανωμένο βρέφος που συμβόλιζει την ψυχή της Θεοτόκου. Τη σκηνή περιβάλλουν μορφές αγώνων. Το επάνω μέρος της εικόνας καταλαμβάνουν Άγγελοι οι οποίοι ενέχουν μετάλλιο, μέσα στο οποίο εικονίζεται η Ψυχή της Θεοτόκου. Τα πρόσωπα αποδίδονται έντεχνα με πολλές λεπτομέρειες και γι' αυτά έχει χρησιμοποιηθεί μετάξι απόλοι χρώματος. Με χρυσά νήματα είναι κεντημένα τα ενδύματα ενώ, μικρά και μεγαλύτερα μαργαριτάρια σχηματίζουν το φωτοστέφανο της Θεοτόκου. Πυκνά θυσσανωτά κρόσσια από μετάξι έχουν ποικιλθεί με δυο σειρές μαργαριταριών, ενώ μαργαριτάρια έχουν επίσης προσδαφθεί στα κάθετα πλευρικά άκρα.

Το 1826 που η Μονή πυρπολήθηκε από τον Ιμπραήμ το Λάβαρο και πάλι διασώθηκε από τους μοναχούς Αθανάσιο και Δανιήλ, οι οποίοι το μετέφεραν στο νησί Κάλαμο κοντά στην Ιθάκη.

Το Λάβαρο συντηρήθηκε το 1993 με ιδιαίτερη προσοχή και φυλάσσεται ως σημαντικό κειμήλιο σε ειδική θήκη στη Μονή. Πολύτιμη λοιπόν η αξία του Λαβάρου, συνδεδεμένου με τη μορφή του Παλαιών Πατρών Γερμανού και την κήρυξη της Επανάστασης στις 25 Μαρτίου 1821.

Μιας ημέρας που το Έθνος την καρτερούσε, πιστό στα ιδανικά του, για να ξεκινήσει ο αγώνας και η θυσία για την πολυπόθητη Ελευθερία του.

Κι εμείς, σήμερα, αναλογιζόμαστε αυτή τη μέρα με ιδιαίτερη περηφάνια, νιώθοντας ανεύπωτο θαυμασμό και δέος για το σκληρό αγώνα των Ελλήνων κατά των Τούρκων.

Παπανικολάου Χ. Γεωργία
(δασκάλα - φιλόλογος)

Οι πρώτοι αριθμοί

Μελίνα Παπαδάκη
Μαθηματικός
καθηγήτρια στο Πειραιατικό Σχολείο
του Πανεπιστημίου Αθηνών

Μια εισαγωγή

Οι αριθμοί πάντα ασκούσαν γοητεία στους ανθρώπους, πέρα και εξώ από τις πρακτικές εφαρμογές τους. Οι ιδιότητές τους, οι συμπεριφορές τους χρησιμοποιήθηκαν τόσο για απόλαυση όσο και για πνευματική άσκηση. Πολλοί γρίφοι και παιδικά παιχνίδια στηρίζονται σε απλά προβλήματα μαθηματικών.

Έτσι με την πάροδο του χρόνου δημιουργήθηκε ένας μεγάλος κλάδος των Μαθηματικών, παλιός όσο και η Γεωμετρία: Η θεωρία των αριθμών. Και αυτός ο κλάδος ασχολείται με τους πιο γνωστούς από αυτούς. Τους πιο οικείους σε όλους. Με τους αριθμούς 1,2,3,4,5...

Οι αριθμοί σαν γινόμενα

Ας παρατηρήσουμε τους 10 μικρότερους αριθμούς

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10

Μερικοί από αυτούς, είτε είναι μονοί είτε είναι ξυγοί π.χ. οι 6, 8, 9, μπορούν να γραφούν σε μορφή γινομένου $6=2\times 3$, $9=3\times 3$ ενώ κάποιοι άλλοι ας πούμε οι 2, 3, 5, 7 λες και σχηματίζουν “συμπαγή μπλόκ”. Αυτοί δεν αναλύονται σε γινόμενο. Οι αριθμοί αυτοί δεν μπορούν να γραφούν σαν γινόμενο άλλων αριθμών, που όμως κανείς από αυτούς δεν είναι το 1, λέγονται **πρώτοι αριθμοί**.

Γιατί όμως να υπάρχουν τέτοιες διαφορές μεταξύ των αριθμών; Πόσοι είναι οι πρώτοι αριθμοί; Πώς μπορεί να βρεί κανείς όλους τους πρώτους αριθμούς; Αυτά και άλλα ερωτήματα είχαν ήδη τεθεί από τον Πυθαγόρα και τον Ευκλείδη πριν 2.000 χρόνια. Και είναι εντυπωσιακό πως, ενώ φαίνεται εύκολο να σκέφτεται κανείς και να καταλαβαίνει αυτούς τους απλούς αριθμούς, στην πραγματικότητα το αντίθετο μάλλον συμβαίνει; “Η θεωρία των αριθμών” ακόμα και στις μέρες μας θέτει βασανιστικά ερωτήματα και αναπόδεικτους συλλογισμούς.

Ο αριθμός και οι διαιρέτες τους

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στην αρχική μας διαπίστωση και ας προσπαθήσουμε να την ξαναδούμε από μία άλλη σκοπιά. Ας ξεκινήσουμε πάλι από τους 10 αρχικούς αριθμούς και ας γράψουμε για καθένα από αυτούς όλους τους διαιρέτες του.

Αριθμοί	Διαιρέτες
1	1
2	1,2
3	1,3
4	1,2,4
5	1,5
6	1,2,3,6
7	1,7
8	1,2,4,8

Πόσοι είναι οι πρώτοι αριθμοί

Παρατηρούμε ότι μερικοί από αυτούς έχουν **μόνο 2 διαιρέτες**: Τον εαυτό τους και την μονάδα. Και αυτοί είναι οι ίδιοι με εκείνους που, όπως είδαμε πιο πρίν, δεν μπορούν να γραφούν σαν γινόμενο άλλων αριθμών. Είναι δηλαδή πρώτοι αριθμοί.

Πόσοι είναι οι πρώτοι αριθμοί

Ένα από τα πρώτα προβλήματα που τέθηκαν από την εποχή του Ευκλείδη είναι, αν **πρώτοι αριθμοί τελειώνουν κάπου**.

Πράγματι μεταξύ των αριθμών 1 και 50 υπάρχουν 16 πρώτοι αριθμοί, -ο αριθμός 1 δεν θεωρείται πρώτος- όπως εύκολα μπορεί να διαπιστώσει κανείς. Αυτοί είναι οι πιο κάτω: 2,3,5,7,11,13,17,19,23,29,31,37,41,43,47,49.

Αν συνεχίσουμε την ίδια διαδικασία, θα βρούμε μόνο 10 πρώτους μεταξύ του 50 και του 100. Οι πρώτοι αριθμοί δηλαδή συναντώνται όλο και πιο αραιά, πιο σπάνια μεταξύ των ακεραίων όσο προχωρούμε προς τους μεγαλύτερους αριθμούς. Έτσι, δύσιο βεβαιώνεται κανείς για αυτή την

οι πρώτοι αριθμοί πρέπει κάπου να σταματούν. Είναι όμως αυτό που μας δείχνει η διαισθησή μας σωστό; Το λάθος, του πιο πάνω συλλογισμού απέδειξε ο Ευκλείδης το 300 π.χ. περίπου, με ένα εντυπωσιακά απλό τρόπο, διατυπώνοντας την πιο κάτω πρόταση - θεώρημα.

Θεώρημα: Οι πρώτοι αριθμοί δεν έχουν τέλος.

Η πρόταση αυτή είναι ένα θεώρημα γιατί, όπως ήδη εξηγήσαμε ήταν ανάγκη να αποδειχθεί. Να δικαιολογηθεί δηλαδή με κατάλληλους συλλογισμούς ότι ισχύει, μια που δεν ήταν αυτονόητη. Και η απόδειξη της έγινε με μια μέθοδο προσφιλή στον Ευκλείδη. Με την μέθοδο της εις το **άτοπον απαγωγής**. Αυτή η μέθοδος χρησιμοποιείται σε πολλά θεωρήματα στα βιβλία του Ευκλείδη, όταν η πρόταση - θεώρημα είναι διατυπωμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε να είναι φανερό πως μόνο δυο πράγματα μπορεί να συμβαίνουν. Να ισχύει ή να μην ισχύει. Να έχουν τέλος οι αριθμοί ή να μην έχουν τέλος. Αποκλείοντας τώρα με λογικά βήματα μία από τις δυο εκδοχές, γίνεται φανερό πως ισχύει η άλλη. Αυτό που δεν αποκλείστηκε. Έτσι:

Απόδειξη

Ο Ευκλείδης υπέθεσε για μια στιγμή ότι οι πρώτοι αριθμοί σταματούν κάπου. Μα τότε θα πρέπει κάποιος νά' ναι ο μεγαλύτερος από όλους. Νά' ναι δηλαδή ο τελευταίος.

Στη συνέχεια θεώρησε τον αριθμό εκείνον που προκύπτει αν πολλαπλασιάσουμε όλους τους πρώτους μεταξύ τους. Ο πιο πάνω αριθμός διαιρείται από όλους τους πρώτους αριθμούς, αφού είναι το γινόμενό τους. Δεν είναι δηλαδή πρώτος αριθμός, είναι ένας **σύνθετος αριθμός**.

Μετά έφτιαξε ένα καινούργιο αριθμό, προσθέτοντας στον αριθμό που μόλις είχε κατασκευάσει, τον αριθμό 1. Ο καινούργιος αυτός αριθμός δεν έχει διαιρέτες κανένα από τους πρώτους αριθμούς, γιατί οποιαδήποτε διαιρέση με ένα, οποιοδήποτε από αυτούς, αφήνει υπόλοιπο 1. Οπότε, ο καινούργιος αριθμός, που είναι μεγαλύτερος του αρχικού είναι και αυτός πρώτος. Κάτι τέτοιο όμως δεν μπορεί να συμβαίνει.

Επομένως, δεν μένει τίποτα άλλο παρά ότι: οι πρώτοι αριθμοί δεν έχουν τέλος.

Πώς βρίσκουμε πρώτους αριθμούς

Ένα άλλο πρόβλημα που κι αυτό έχει απασχολήσει εδώ και αιώνες είναι η εύρεση μιας απλής μεθόδου με την βοήθεια της οποίας να μπορεί κανείς να αποφασίζει αν ένας αριθμός είναι πρώτος ή όχι. Μια διαδικασία δηλαδή που θα βρίσκει πρώτους αριθμούς. Πρώτος ο φιλόσοφος και μαθηματικός **Ερατοσθένης** ανακάλυψε ένα τρόπο που επιτρέπει να πάρει κανείς όλους τους πρώτους αριθμούς, ξεκινώντας από τον μικρότερο χωρίς να χάνει κανένα. Αυτή η μέθοδος έχει γίνει γνωστή σαν **"κόσκινο του Ερατοσθένη"**.

Έτσι, με την μέθοδο του Ερατοσθένη γράφουμε όλους τους αριθμούς κι επειδή κάτι τέτοιο δεν είναι βέβαια δυνατόν, γράφουμε όσους αριθμούς

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50

βρίσκονται στην περιοχή που μας ενδιαφέρει κάθε φορά. Π.χ. τους αριθμούς από 1 έως 50.

Στη συνέχεια αρχίζει να διαγράφει όλα τα πολλαπλάσια του 2, δηλαδή τους αριθμούς 4, 6, 8, κ.λπ. που ως γνωστοί είναι σύνθετοι αριθμοί. Μετά διαγράφει τα πολ/σια του 3, μετά τα πλ/σια του 5, μετά του 7 κ.λπ. Με αυτόν τον τρόπο κοσκινίζοντας τους αριθμούς, παίρνουμε τελικά ένα κατάλογο με όλους τους πρώτους αριθμούς ξεκινώντας από τον μικρότερο, χωρίς να παραλείψουμε κανένα.

Αυτή η βασική αρχή χρησιμοποιείται ακόμα και σήμερα σε προγράμματα υλολογιστών. Με την βοήθεια τους βέβαια μπορεί κανείς να βρίσκει πολύ μεγαλύτερους πρώτους αριθμούς από εκείνους που ο Ερατοσθένης κατόρθωνε να βρίσκει. Όμως η μέθοδος βελτιώθηκε μόνο ως προς την ταχύτητα. Κατά τα άλλα η αρχή στην οποία στηρίζεται παραμένει η ίδια.

Πολλά χρόνια μετά ο Γάλλος μαθηματικός Pierre de Fermat, τον 17^ο αιώνα προσπάθησε να βρεί ένα γενικό τύπο που να δίδει πρώτους αριθμούς. Ένα αιώνα όμως αργότερα ο Euler απέδειξε ότι κάτι τέτοιο δεν ήταν αλήθεια.

Τα συγχαοητήρια μας στην γυναικεία ομάδα μπάσκετ του ΓΑΣ ΜΑΝΔΡΑΣ που αφού στέφθηκε πρωταθλήτρια Β ΕΣΚΑΝΑ το 2005 κατάφερε φέτος μόλις στην πρώτη της χρονιά στην Α κατηγορία την πρόκριση στα πλέι-οφ με την εξασφάλιση της 4ης θέσης στον όμιλό της.

Επίσης άλλη μια σημαντική επιτυχία της ομάδας είναι ότι βρίσκεται στους τέσσερις του κυπέλλου.

Φώτο: Ο Π. Φασούλας έκανε την απονομή στην πρωταθλήτρια ΜΑΝΔΡΑ για το 2005 στην εκδήλωση της ΕΣΚΑΝΑ στις 15-01-2006

Στις 25 Φεβρουαρίου στην καφετέρια Λόφος καφέ Μάνδρας

πραγματοποιήθηκε η κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας μεταξύ των μελών φίλων και συνεργατών του περιοδικού "Ο ΔΗΜΟΦΩΝ".

Ευχαριστούμε θερμά την διεύθυνση της καφετέριας για την παραχώρηση του χώρου.

Το δώρο για το φλουρί ήταν το βιβλίο του Ηλία Βενέζη με τίτλο "**ΑΡΙΘΜΟΣ 31328**" το οποίο το κέρδισε η κυρία Αθηνά Πάλλη.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Την Κυριακή 5 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία η κοπή της Πρωτοχρονιάτικης πίτας του Πολιτιστικού Οργανισμού του Δήμου Μάνδρας. Το Δημοτικό Θέατρο "Μελίνα Μερκούρη" πλημμύρισε από παιδιά που πήγαν τόσο για να τιμήσουν την ετήσια αυτή εκδήλωση, όσο και για να παρακολουθήσουν το συγκινητικό παραμύθι κινουμένων σχεδίων "Το παιδί που ήθελε να γίνει αρκούδα". Με την ταινία αυτή εγκαινιάζεται ένας κύκλος κινηματογραφικών προβολών σε συνεργασία με το γραφείο Πολιτιστικών Θεμάτων της Α/θμιας Εκπαίδευσης Δ. Αττικής.

Η Πρόεδρος του Π.Ο.ΔΗ. Μ. κα. Διαγγελάκη στο σύντομο χαιρετισμό της μίλησε για το έργο του Πολιτιστικού Οργανισμού τα τοία τελευταία χρόνια και έκλεισε με την ευχή το 2006 να είναι για όλους πιο μουσικό, πιο χορευτικό, πιο χαμογελαστό.

Στη συνέχεια η υπεύθυνη των Πολιτιστικών Θεμάτων της Α/θμιας Εκ/σης κα Αναγνώστου Μαρία έκανε την έναρξη των κινηματογραφικών προβολών και ημερίδων που θα πραγματοποιηθούν στο άμεσο μέλλον για τους μαθητές όλων των Δημοτικών Σχολείων της Δ. Αττικής.

Στην εκδήλωση παρευρέθηκαν: ο Δήμαρχος Μάνδρας κ. Λιούλης Ιωάννης, ο αντινομάρχης κ. Τόλης Βασιλειος, ο οσιολογιότατος πατέρας Ιάκωβος Κανάκης, οι νομαρχιακοί Σύμβουλοι κ. Γιαννικάκης και κα Αναγνώστου, ο πρόεδρος του Αναπτυξιακού Συνδέσμου Θριασίου Πεδίου κ. Βασιλείου Μ., οι Δημοτικού Σύμβουλοι κ. Μπένας Ηρ. & Παπαϊωάννου Π. & πλήθος κόσμου.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Παρουσίαση βιβλίου στην Μάνδρα με τον τίτλο:
"Εκκλησιαστικό Οδοιπορικό στην Μάνδρα"

Φωτό: από το αρχείο της οικογένειας Ι. Καλομενίδη
Από αριστερά διακρίνονται: Άρ. Δούκας,
Κ. Γιαννόπουλος, Ι. Κριεκούκη, Μ.
Πέππας & Κ. Πέππα
Ενώ προλογίζει ο Μητροπολίτης
Μεγάρων & Σαλαμίνος κ. κ. Βαρθολομαίος

Στην κατάμεστη από κόσμο, αίθουσα του δημοτικού θεάτρου Μάνδρας, που πλημμύριζε από Βυζαντινή Μουσική και εκκλησιαστικές εικόνες πραγματοποιήθηκε σε κατανυκτική ατμόσφαιρα την Τετάρτη 8 Φεβρουαρίου 2006 στις 18.30, παρά το τσουχτερό κρύο, η παρουσίαση του βιβλίου των συμπατριωτών μας Κώστα Γιαννόπουλου και Αριστείδη Δούκα με τον τίτλο: "Εκκλησιαστικό Οδοιπορικό στην Μάνδρα".

Ήταν μια πρωτόγνωρη Πολιτιστική βραδιά που εντυπωσίασε όλους όσους παραβρέθηκαν και ήσαν πολλοί. Από τον χώρο της εκκλησίας ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Μεγάρων και Σαλαμίνος κ. Βαρθολομαίος με την ακολουθία του (τους ιερείς από την Μάνδρα και των γύρω περιοχών), από τον χώρο της πολιτικής ο βουλευτής κ. Βασίλειος Οικονόμου, από την τοπική αυτοδιοίκηση ο δήμαρχος Μεγάρων κ. Χρυσόστομος Σύρκος, ο πρόεδρος του Συνδέσμου Θριασίου κ. Μάριος Βασιλείου, Νομαρχιακοί και Δημοτικοί σύμβουλοι, εκπρόσωποι συλλόγων και άλλων φορέων, άνθρωποι των γραμμάτων, ο λαογράφος κ. Βαγγέλης Λιάπτης, πολλοί φίλοι και πλήθος κόσμου.

Προλόγισε ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Μεγάρων και Σαλαμίνος κ. Βαρθολομαίος, ο οποίος μίλησε με θερμά λόγια για το βιβλίο και την σημασία του, και εξήρε την προσπάθεια των δύο συντοπιών μας που συνέβαλαν και υλοποίησαν την ιδέα.

Την παρουσίαση του βιβλίου έκανε με τρόπο που εντυπωσίασε εξαιρετικά, η κ. Ιωάννα Κριεκούκη Μποζιονέλου διδάκτωρ Φιλοσοφίας και Διευθύντρια του Γυμνασίου Μάνδρας.

Για το βιβλίο μίλησαν ακόμη ο πρώην δήμαρχος Μελέτης Τσαντίλας και ο λαογράφος Βαγγέλης Λιάπτης που επαίνεσαν την σοβαρή προσπάθεια. Τον συντονισμό παρουσίασης του βιβλίου, το οποίο προσφέρθηκε δωρεάν στους παρευρισκόμενους, είχαν ο Μορφωτικός και Πολιτιστικός σύλλογος Μάνδρας "ΤΑ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ" και το περιοδικό μας ο "ΔΗΜΟΦΩΝ" δια των εκπροσώπων τους Μελέτη Πέππα & Κωνσταντίνας Πέππα αντίστοιχα.

Ευχαριστήρια επιστολή

Θέλουμε μέσα από το περιοδικό «**ΔΗΜΟΦΩΝ**» να εκφράσουμε ολόψυχα τις θερμές μας ευχαριστίες:
-Στον Σύλλογο Ποιητικής & Πολιτιστικής Αναβάθμισης Δυτικής Αττικής « **Ο ΔΗΜΟΦΩΝ** » καθώς και
-Στον Μορφωτικό και πολιτιστικό Σύλλογο Μάνδρας « **ΤΑ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ** » που με την συντονισμένη συνεργασία τους, συνέβαλαν στην άφογη παρουσίαση του «**Εκκλησιαστικό οδοιπορικό στην Μάνδρα**» και είχε σαν αποτέλεσμα να ζήσει η πόλη μας μια πρωτόγνωρη Πολιτιστική βραδιά.
-Στον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Μεγάρων και Σαλαμίνος κ. **Βαρθολομαίο** που με προθυμία αποδεχόμενος την πρόσκλησή μας, βρέθηκε κοντά μας & προλόγισε στην παρουσίαση, λαμπρύνοντας την γιορτή μας.
-Στην κ. **Ιωάννα Κριεκούκη-Μποζιονέλου** διδάκτορα Φιλοσοφίας & Διευθύντρια Γυμνασίου Μάνδρας η οποία πολύ παραστατικά με απλά και κατανοητά λόγια, έκανε την παρουσίαση του βιβλίου τόσο ιδιαίτερη, που εντυπωσίασε κυριολεκτικά τους παρευρισκόμενους.
-Στην **Κωνσταντίνα Πέππα**, διδάκτορα Θεολογίας και καθηγήτρια στο Πειραιατικό σχολείο του πανεπιστημίου Αθηνών η οποία ως εκπρόσωπος του περιοδικού «**ΔΗΜΟΦΩΝ**», έδωσε το δικό της χρώμα στην θύμοφρη βραδιά και συνέβαλε στο άριστο αποτέλεσμα.
-Στον Μελέτη Πέππα Μηχανολόγο, εκπρόσωπο του Μορφωτικού & Πολιτιστικού Συλλόγου Μάνδρας τα «**ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ**» για τη συμμετοχή του στην παρουσίαση του βιβλίου & τέλος
-Σε όλους τους εκλεκτούς προσκεκλημένους μας που τίμησαν με τη παρουσία τους την Πολιτιστική μας εκδήλωση.

Σας ευχαριστούμε όλους από καρδιάς
Μάνδρα 20 Φεβρουαρίου 2006
Με εκτίμηση
Κώστας Γιαννόπουλος & Αριστείδης Δούκας

1Εγκώμιον εις τον Σπετσιώτην και Αγειορείτην Νικηφόρον Καλογερά

“Ένας εκλεκτός της Πρόνοιας του Θεού”

“Πράγματι η πρόνοια του Θεού όταν θέλει, όποτε θέλει και όπως θέλει εκδηλώνει τας ανεξιχνιάστους βουλάς της εις την ζωήν των ανθρώπων και χαράσει το δρόμο του καθενός οδοιπόρου της ζωής. Αξίζει τον κόπο να διηγηθώ σήμερα στους αγαπητούς μου φίλους την εξέλιξη αυτή”

Μ' αυτό το εισαγωγικό σημείωμα, με κεντρικό πρόσωπο τον πανάγαθο Θεό ημών, και τις ανεξιχνιάστες ενέργειες αγάπης προς το πλάσμα του, αρχίζει την περιγραφή των εγκωμιών για τον **Νικηφόρο Καλογερά**, μια διακεκριμένη προσωπικότητα της εκκλησίας μας και εθνικός ήρωας (κατά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο), ο εκ Κρανιδίου καταγόμενος, μακαριστός **Μητροπολίτης Χίου Παντελεήμονα Φωστίνης**.

Για το εγκωμιαζόμενο πρόσωπο, η “θρησκευτική και ηθική εγκυκλοπαίδεια”, στον 9ο τόμο και στο λήμμα “Νικηφόρος”, γράφει: “Νικηφόρος ο Καλογεράς, Καθηγητής Πανεπιστημίου (1868-1873, 1876-1883), αρχιεπίσκοπος Πατρών και Ηλείας (1883-1885). Ο κατά κόσμον Νικόλαος εγενήθη εις Σπέτσας το 1835 (24 Ιουνίου)”.

Θα χρησιμοποιήσω εκτεταμένα αποσπάσματα από την περιγραφή του Σεβασμιωτάτου, τις δε ημερομηνίες θα ρανιστώ από την Θ. και Η. Εγκυκλοπαίδεια.

Ας επιτρέψουμε στη δύναμη και στη γλαφυρότητα του λόγου του Σεβασμιωτάτου, να μας περιγράψει τα θαυμαστά γεγονότα.

Φυγή στο Άγιον Όρος

“Κάτω στα Μανδράκια των Σπετσών, του μαγευτικού νησιού, ένα καράβι είνε καργαρισμένο και οι καλαφατάδες προσπαθούν γρήγορα-γρήγορα άλλοι να το καθαρίζουν και άλλοι να το καλαφατίζουν... Ωστόσο ανάμεσα σε τόση φροντίδα και τόση δουλειά βρίσκουν πάντα και τον καιρό να πειράζουν το Νικολό και να ξεσπούν σε γέλοια.

Περπατάει τώρα δα είκοσι χρόνια, είναι άβγαλος απ' το νησί παιδί και φαίνεται πως είναι τόσο απλοϊκός, που μπορεί κανείς άφοβα να τον πειράζη. Εκείνος όμως, κάνει πως δεν καταλαβαίνει τι γίνεται γύρω του. Σε μια στιγμή που ο καπετάνιος ήταν κοντά του του είπε σιγανά: “Για πού θα ταξιδέψης καπετάνιες όταν φύγης απ' εδώ;”, “Στ’ Άγιον Όρος”, του είπε εκείνος. “Με παίρνεις και μένα μέσα να μείνω εκεί;”. Μα πριν προφτάσει να απαντήσει ο καπετάνιος πήραν είδηση οι άλλοι και άρχισαν πιο τσουχτερά πειράγματα. “Ρε παιδιά, Ρε παιδιά, ο Νικολός θα πάγη να γένη Καλόγερας στο Άγιον Όρος! Ε, βρε Νικολό, καλόγερας θα πας να γίνης;...”. Ο Νικολός ως τόσο, όταν σε λίγες μέρες έφυγε το καράβι για το ταξίδι, επήγε μαζί και, να τον τώρα στη Δάφνη του Αγίου Όρους. Ήταν το 1855. Το πρώτο Μοναστήρι κοντά στο λιμάνι είνε του Ξεροπόταμου. Εκεί επήγε πρώτα ο Νικολός φοβισμένος. Ο Πορτάρης τον ρώτησε τι

θέλει, μα εκείνος δεν μπόρεσε να του δώσει να καταλάβῃ, διότι μιλούσε μόνο APBANITIKA, ελληνικά δεν ήξερε καθόλου - Στις Σπέτσες μιλούσαν τότε μόνον Αρβανίτικα”.

Οι Άνθρωποι του Θεού Αγάπησαν τον Νέο Σπετσιώτη

“Εν τω μεταξύ μαζεύτηκαν και άλλοι καλόγεροι και επιτέλους απεφάσισαν να τον στείλουν στη Μονή του Ξενοφώντος, όπου ήταν κάποιος γέρων μοναχός Αρβανίτης και θα μπορούσε να συνενοηθή μαζί του. Ο Νικολός ανακουφίστηκε σαν μπόρεσε να συνεοηθή με έναν άνθρωπο και του φάνηκε τόσο καλός, τόσο γλυκός ο γέρος αυτός! Ο γέρος συνεπάθησε το παλληκάρι... και τον πήρε υποτακτικό του, τον αγάπησε σαν παιδί του - Ήταν η εποχή που οι μοναχοί του Αγίου Όρους ήσαν πράγματι άνθρωποι του Θεού, μεγάλοι άνθρωποι. - Ο γέρων **Αρβανίτης και Ξενοφωντινός** μοναχός τον έμαθε να διαβάζη και να γράφη, του έμαθε την Ελληνική γλώσσα, τον έκανε μοναχό (στην μοναχική κουρά πήρε το όνομα **Νικηφόρος**), τον έκανε **Διάκο**, και ενθουσιασμένος πάντοτε από την ευσέβεια, την καλωσύνη, την φιλοτιμία του υποτακτικού του και την ευκολία, με την οποία έπαιρνε τα γράμματα, τον έστειλε στις **Καρυές**, για να παρακολουθήσει μαθήματα στην **Αθωνιάδα Σχολή**. Ετελείωσε με άριστα πρώτος απ' όλους τη **Σχολή**. Και ο προστάτης του γοητευμένος από την εξέλιξη του Διάκου του απεφάσισε να τον στείλη στην Θεσσαλονίκη, στο κοινό **Αγιορείτικο κονάκι** για να τελειώσῃ το γυμνάσιο, αφού παίρνει τόσο τα γράμματα.

Ο Μητροπολίτης τον διώρισε διάκο σε κάποια εκκλησία και έτσι με αρκετή άνεση ερρίχτηκε στη μελέτη και τελειώνοντας κάθε χρόνο με άριστα τις τάξεις, πήρε και το απολυτήριο με άριστα πρώτος απ' όλους”.

Πορεία προς Δισθεώρητα Ύψη...

Μια καινούργια φάση της ζωής του αρχίζει με την εγγραφή του στη **Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου των Αθηνών**, το 1862. “Το χέρι του Θεού τον οδηγούσε και δεν αισθάνθηκε και εδώ μεγάλες δυσκολίες. Διορίσθηκε διάκος σε κάποια μικρή εκκλησία των Αθηνών και κατόρθωσε να εξοικονομεί φτωχικά τα μέσα στης συντηρήσεώς του. Επέρασαν έτσι τέσσερα χρόνια των σπουδών του και όταν προσήλθε να δώσει εξετάσεις, όχι μόνο το πτυχίο του επήρε με άριστα, αλλά και τα πραγματικά συγχαρητήρια απέσπασε των καθηγητών του.

Ο αγράμματος, ο απλοϊκός, ο αθώος Νικολός που τον επείραζαν όλοι ο συντεχνίτες του στην πατρίδα είναι τώρα αριστούχος **διδάκτωρ του Πανεπιστημίου**.

Ακριβώς αυτή την εποχή είχε προκηρυχθεί διαγωνισμός για κάποια υποτροφία για τον Μόναχο της Γερμανίας, όπου ήκμαζαν τότε αι φιλοσοφικαί επιστήμαι. Μαζί με πολλούς φοιτήτας πήγε και αυτός να λάβη μέρος μια που έτυχε έτσι. Ήρθε και τότε πρώτος και πήρε την υποτροφία. Εκεί πλέον εμπρός

εις τους μεγάλους επιστημονικούς ορίζοντας της Φιλοσοφικής εκείνης πόλεως εφανέρωσε όλο το διανοητικό και ψυχικό πλούτο του, και όχι μόνο παρηκολούθησε τους μεγαλύτερους θεολόγους της εποχής εκείνης, αλλά και **διδάκτωρ ανηγορεύθη της Φιλοσοφίας του Μοναχού, το 1867**. Και γεμάτος με δύναμη και ενθουσιασμό μόλις εγύρισε εις τα Αθήνας ανηγορεύθη υφηγητής της ποιμαντικής στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου μας το 1868. Και η εξέλιξις του προχωρεί. Ο αείμνηστος **Βασιλεύς Γεώργιος ο Α'** τον προσέλαβε καθηγητή των βασιλοπαιίδων. Και έπειτα από λίγο καιρό η Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου τον εξέλεξε καθηγητή της **Ποιμαντικής και της αρχαιολογίας** και η εκκλησία του ανέθεσε και τα καθήκοντα του **αρχιγραμματέως της Ιεράς Συνόδου το 1873**. Από αυτές τις δυο μεγάλες σκοπιές η εκκλησία και η πολιτεία τον επήραν για να τον ανεβάσουν στον περίδοξο θρόνο της **Αρχιεπισκοπής Πατρών και Ηλείας το 1883**. Αυτός είναι ο μεγάλος και πολύς **Νικηφόρος Καλογεράς**. Αληθινά μεγαλειώδης η εξέλιξης του μεγάλου αυτού ανθρώπου, που ξεκίνησε από τα Μανδράκια των Σπετσών μιλώντας μόνο Αρβανίτικα, πτωχός, απλοϊκός, περιφρονημένος εργάτης, για να ανέβη στα ύπατα αξιώματα της επιστήμης και της εκκλησίας.

Είναι αλήθεια ότι το νευρικό του σύστημα πλέον είχε εξαντληθεί. Γι' αυτό και κουρασμένος ο υπέροχος γίγαντας μας, παρητήθη από τον ένδοξο θρόνο των Πατρών και γύρισε πάλι στο μαγευτικό νησί, την αγαπημένη, τη γλυκειά πατρίδα του, το **1885**. Εκεί, βυθισμένος πάντα στην προσευχή και στη μελέτη, επέρασε τα τελευταία χρόνια της ζωής του ανάμεσα σε σεβασμό αφάνταστο και σε αγάπη των συμπατριωτών του και εκεί **παρέδωσε την ωραία ψυχή του στα χέρια του πλάστη, στις 17 Οκτωβρίου 1896**.

Τι θα έκαναν σήμερα οι Αγιορείτες Πατέρες;

Η προβολή στις ημέρες μας, αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί, της ακολουθίας των θαυμαστών γεγονότων που μόλις αναγνώσατε, πιστεύω ότι θα φωτίση διαιυγέστατα την αυτογνωσία μας, και θα μας βοηθήσῃ να αποκτήσουμε έναν αντικειμενικό δείκτη του ανθρωπισμού και της πνευματικότητάς μας όχι μόνο στο Άγιο Όρος αλλά και στην ελληνική κοινωνία. Ας μην αφήσουμε το ερώτημα να πλανάται. Συγκεκριμένα "πώς θα αντιμετώπιζαν οι σημερινοί Αγιορείτες έναν Αρβανίτη που θα ερχόταν να μονάσει στο Άγιον Όρος;".

Ο Νικηφόρος Καλογεράς, ο αγνός, ο Σπετσιώτης, ο Αγιορείτης, ο Αρβανίτης, ο Ρωμιός, προσέφερε στο έθνος ό,τι καλλίτερο είχε. Αυτό είχε διδαχθεί από τους προγόνους του, και από τους Αγιορείτες πατέρες, που εκείνη την εποχή ήσαν "**πράγματι άνθρωποι του Θεού**".

Άρθρο του Αγιορείτη Μοναχού Νεκτάριου

Από το "Βιβλίο της ζωής"

(Μητροπολίτου Χιού Παντελεήμονος Φωστίνης)

Αναδιμοσέυση από τις εφημερίδες: "ΠΑΤΡΙΣ" Πύργου Ηλίας, "ΠΕΛΛΟΠΟΝΗΣΟΣ" Νομού Αχαΐας, "ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ" Νομού Άργους

ΔΕΛΤΙΑ ΤΥΠΟΥ

Μία τετραήμερη εκδρομή οργανώνει και θα πραγματοποιήσει το ΚΑΠΗ του Δήμου Μάνδρας. Στις 9 Μαΐου 2006 τα μέλη του ΚΑΠΗ που θα έχουν δηλώσει συμμετοχή θα ταξιδέψουν στην Ζάκυνθο. Το πρόγραμμα της εκδρομής περιλαμβάνει ξεναγήσεις σε αρχαιολογικούς χώρους, επισκέψεις σε μοναστήρια, ενώ δε θα λείπουν οι ψυχαγωγικού είδους αποδράσεις. Για περισσότερες πληροφορίες απευθυνθείτε στον κοινωνικό λειτουργό του ΚΑΠΗ Δήμου Μάνδρας, κ. Μιχάλη Αντωνίου στο τηλέφωνο 210.55.51.314

ΤΟ Κ.Α.Π.Η ΜΑΝΔΡΑΣ ΔΙΟΡΓΑΝΩΝΕΙ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΙΣ

30/03/2006.ΕΡΕΤΡΙΑ - ΑΜΑΡΥΝΘΟΣ - ΓΥΜΝΟ
ΕΥΒΟΙΑΣ - ΜΟΝΗ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Η δική σας βιβλιοθήκη τώρα και
Δημόσιο Κέντρο Πληροφόρησης

Εξυπηρέτηση του Πολίτη στην αναζήτηση
πληροφοριών

Η επιλογή της Δημοτικής Βιβλιοθήκης Μάνδρας, από το Υπουργείο Εσωτερικών, ως μιας από τις 29 Δημοτικές Βιβλιοθήκες της Χώρας μας, όπου θα λειτουργήσουν Δημόσια Κέντρα Πληροφόρησης, αναβαθμίζει το ρόλο της Δημοτικής Βιβλιοθήκης και την καθιστά ένα σύγχρονο και τεχνολογικά εξοπλισμένο φορέα κοινωνικής και πνευματικής παραγωγής.

Η δημιουργία Δημόσιου Κέντρου Πληροφόρησης δίνει τη δυνατότητα στους επισκέπτες της να έχουν δωρεάν πρόσβαση και υποστήριξη στην αναζήτηση πληροφοριών για θέματα οικονομικά, πολιτιστικά, αθλητικά, τουριστικά, εκπαιδευτικά, επαγγελματικά κ.α. Το Δημόσιο Κέντρο Πληροφόρησης αποτελεί έργο που υλοποιείται στα πλαίσια του επιχειρησιακού προγράμματος "Κοινωνία της Πληροφορίας" και έχει ήδη πραγματοποιήσει η εγκατάσταση του κεντρικού server, η δικτύωσή του με οκτώ (8) ηλεκτρονικούς υπολογιστές και η Επίπλωση του συγκεκριμένου χώρου λειτουργίας του μέσα στη Δημοτική Βιβλιοθήκη Μάνδρας.

Έτσι, παρέχεται η δυνατότητα φιλοξενίας και εξυπηρέτησης οκτώ (8) χρηστών ταυτόχρονα, ενώ διατίθεται ανάλογα με τις απαιτήσεις των επισκεπτών ηλεκτρονικό υλικό (βιβλία, άρθρα κ.λ.π. σε ηλεκτρονική μορφή, CD-ROM, DVD, e-books κ.λ.π.)

ΑΥΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΕΠΟΥΣ 1822

Από τα αρχεία της Ελληνικής Παλιγγενεσίας 1821-1832

Έκδοση βιβλιοθήκης της βουλής των Ελλήνων 1994

Ανεπίγραφη έκδοση για το θάνατο του Αλέξανδρου Καποδιστρίου.

'Ιανουάριος, 2 Φεβρουαρίου 1822. Θάνατος του 'Αλέξανδρου Καποδιστρίου.

"Όταν δὲ οὐλή Ηπειρού είσι τὰς προσειστούσας τὰς 21 Λύρας τοῦ 1820, εἰρήθησαν μαζή του ἵως ὀκτώ γιλιάδες στρατιῶται. Κέκαπτον 1300 Γκέγγριδες, 250 χριστιανοὶ 'Αλβανοὶ, καὶ οἱ λοιποὶ Γεύρεοι Τόσκους καὶ ἄττες. Εἳς κατὰν δύοις ἔγκαλωτίσθησαν καὶ ἐσονεύθησαν εἰς τὰς διαφόρους μάχας εἰς Στρούνην, εἰς τὴν Εξοδον ὅπου ἔκαμψαν ἐναντίον τοῦ βασιλικοῦ στρατοπέδου εἰς τὸ νησίδιον τῆς λίμνης καὶ εἰς Λιβαδιάτη, ὅμοι καὶ δύος ἔχουσαν θεληματικῶς εἰς διαφόρους κατιών συνκριθεῖσαντες ἵως 3500, οἱ λοιποὶ δὲ ἀπόλιτοι ἄλλοι ἀπὸ τὴν ικανοπάθειαν, οἱ πολλοὶ δὲ ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν ὅπου τοὺς ἐκπειστοῦσαν σήμειος τοῦ στόματος, ἢτις μετὰ μερικὰς ἡμέρας ἐπροσήνει μίαν μαυρίδαν τῶν ποδῶν καὶ ἀπέθησαν εἰς τὴν διάσημην τριάντασιον περίπολον. Οὔτενες εὑρέθησαν εἰς τὸ 'Εξο Κάστρον ἷστη τὴν διαρρήγιαν τοῦ Καστρού Ντάμπες, οἵτινες δὲ τινεργεῖσαν τοῦ 'Ομέρου Ηπειρού, 'Αλιάζ, Μέτζες καὶ μὲ τὸ δρυμοῦ τοῦ Τεχρού 'Αμπάζη τὸν ἐπεβαυλεύθησαν πεζοδιάστασες τὸ κάστρον εἰς τὸν 'Ομέρου Ηπειρού εἰς τὸν 9 Ιανουαρίου 1822.

"Ο 'Αλέξανδρος μετὰ τοῦτο ἤματοι σράγησμένος εἰς τὴν 'Αλεξανδρείαν μὲν ἀνεγνωτίσαντος καὶ σπάσας τὰ πλεύτη του εἰς τὸν γρανίτη ἱστήσιον περικυκλωμένος ἀπὸ διάρροις ζεστῶν μπαρούτη, ἐν ἐκ τῶν ὀποίων ἁνακτόν, μὲν ἡνακτόν μαργαρίτης καρφίουν ἀναμένει, διὸ νὰ καῇ τὸν εὐθεῖην εἰς τὴν τελευταίαν ἡλιάχρην. Οἱ 'Αλβανοὶ ἄρα ὡς τὸν ἐστενοχώρησαν ποιουστράτους, δὲν ἐλεγένει μὲ τὰς συνθήσεις του ἀποβούτης νὰ τὸν περικυκλωμένον νὰ τὸν περικυκλωμένον νὰ τὸν Νουρσούτην Ηπειρού μὲ συλλήξεις. Ήστε εὐκαταπεισθήτη νὰ δεχθῇ πρέσβυτον τὸν τοῦ Νουρσούτην σεληνάρχην, διὸ μέσου τοῦ ἱππικοῦ ἀστυράνησαν νὰ πάρῃ μαζή του μίαν διαριστήν την ὁρκετήν ποιήσαντο πλεύτην νὰ διπεράσῃ, εἰς τὸ Νέρον νὰ καυγήσῃ διὸ διλέγεις ἡμέρας, καὶ ἐπειτα νὰ πιεῖται, δὲν Κονσταντινούπολιν συντριβεῖσμένης μὲ ἀλμρώπους ἀποκοπῆς του καὶ τοῦ Νουρσούτη, νὰ περίβασθαι μὲ τὸν Ηραΐδην τοῦ νὰ τὸν ὑψίστητον διακυνηταρχῆσεται του, καὶ ἐπειτα νὰ πάρῃ, ἡ βασιλεία του δὲ τοῦ θέλειται εἰς κάτων. Εἰς κάτις τὰς τελευταίας ἡρεύεται εἰς ἀπόλυτον, ἢτις τοῦ ἀπεριένησεν τὴν δειλίαν καὶ τὴν παραχρησιάν.

Εἰς τὸν 25 Ιανουαρίου εὐγένειον ἀπὸ τὴν 'Αλεξανδρείαν καὶ ἀπέρρισσεν εἰς τὸ Νέρον εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ 'Αγίου Παντελεήμονος καὶ ἐκάλυψεν εἰς τὸν ὄδην τοῦ ποτὸρ 'Αλεξανδρίου Ηπειρού μὲ λόγους ἐν τῶν ἀνθεστάτων του, ἔργον δὲ ἐπέριως ἔκει μὲ δικτυρήν, ἐν μάθαιν ἔτι τὸν θεονάτωσαν καὶ θελήσουν νὰ βιάσουν τὴν 'Αλεξανδρείαν κάτιν, νὰ βιάσουν φωτὰ εἰς τὸ μπαρούτη νὰ καῇ τὸ πῦρ καὶ νὰ μήν παρεδωμένην, ἀνίσως δὲν λάβησαν προσταρήν του μὲ ἐν σφρενίν διορισμένον. Φθόνωντας εἰς τὸ Νέρον ἐπῆγεν δὲ σεληνάρχης τοῦ Νουρσούτη Ηπειρού καὶ μετὰ τὸν γκαρετισμόν του τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ ἀμπτέστη κατὰ τὴν Ηραΐδην τους, ἐπειδὴ μέντοι διὰ προσταρής νὰ τὸν συνέψῃ. Εἰκενος ἐπεζόβηλεν τὰς ποιητής, ἀλλ' αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίθη, δὲ τὸ ἄρτον δὲ ἐπῆρε τὰ συμμαχηθέντα πλούτη, ἐπερπετεῖ ἀλλὰ τὰ ἄργηστα ἐλεύθερα εἰς τὴν 'Αλεξανδρείαν διὰ λογαριασμοῦ βασιλικοῦ, καὶ δηλαὶ τὰ ἄργηστα, δικήγορους ἀπελπισθέντος διὸ φίλαπας καὶ νὰ στέκουν νὰ φρερίζουν μὲ τὸν φωτικὸν εἰς τὰς γεύσεις. Ἐστενοχωρήθη τότε δὲ τὸ πάρανος, ἐργάσισεν τοις τῷρι τὸν ἀνορθίαν του, ἡσιγάλη, τολμήσαντας τοῦ τέλος ἐκπατείσθη νὰ γράψῃ τὴν διὰ τοῦ σημείου προσταρήν διὰ τὴν πατεστῶσαν τῆς 'Αλεξανδρείας.

Τότε, διεπέρχονται ἡμέραι πρὸς γεράτισμά του, οἱ Μεγάλες Ηπειρούς του Νορμάνιας, διττοὶ εἰς τοὺς γκαρετισμοὺς τῶν γκαρετισμοῦ ἥθελησαν νὰ τὸν ποιήσουν μὲ τὴν πατεστῶσαν τοῦ πατέσσαν, καὶ ἀστοχήσαντο τὴν εἰσίστησην εἰς τὸν βασιλεύον.

Οὕτως ἀνάλησες ἐτεῖστεσεν ἡ σκονή του περιβούτου τοῦ πατέσσαν τῆς 25 του Ιανουαρίου, 1822, διὰ τὰς ἐπιβουτὰς τοῦ "Εθνούς" ἐκείνου, διποὺς διττοὺς ἐπακρήσισθεν, εἰς τὸ θέατρον τῆς Εἰρηνῆς τὸν γῆραν πτωχὸν καὶ τὸν διγρανόν, αἵτις δὲ τὸ διπούνακέν εἰς ἐν καὶ τὸ ἐπειταίσιον διὸ νὰ τὸν κάψῃ τοικλήρην φύτευεται. Τρέψης δὲ γκαρετέστατος πάντων. Τό δὲ πλεύτη του ἔμεινεν ὅλα εἰς τὸν Νουρσούτην.

'Αντίγραφον.

Τι είναι ο Θεός;

Αναρωτηθήκατε ποτέ τι είναι ο Θεός; Άραγε υπάρχει; Και πώς είναι; Κατά την μακραίωνη πορεία του ανθρώπινου γένους από την πτώση των πρωτοπλάστων μέχρι σήμερα όλοι οι άνθρωποι αναρωτιούνται "τί είναι ο Θεός", προσπαθώντας να μάθουν περισσότερα για τα εξωτερικά γνωρίσματα και τη ουσία του.

Είναι άραγε ο Θεός μια ανάγκη του ανθρώπου να πιστεύει σε κάτι ανώτερο απ' αυτόν για να νιώθει ασφαλής; Είναι ένα παντοδύναμο ον που μας έπλασε, μας φροντίζει και θα μας κρίνει κατά τους έσχατους καιρούς για τα ανομήματά ή τις δίκαιες πράξεις μας; ή είναι τέλος μια ιδέα κάποιων ανθρώπων και τίποτα περισσότερο; Σύγουρα αλήθεια δεν είναι η τελευταία εκδοχή.

Ο Θεός είναι μία ακατάληπτη έννοια για τον απλό πιστό όταν εκείνος βρίσκεται μακριά από Αυτόν. Όταν όμως βρίσκεται σε επικοινωνία μαζί Του και με την εκκλησία Του τότε και τον γνωρίζει και τον πιστεύει.

Την έννοια του Θεού δεν μπορούμε να την συλλάβουμε. Η θεία και υπερφυσική Αποκάλυψη όμως παρουσιάζει Αυτόν τον ύψιστο, απόλυτο και αυθύπαρκτο ον.

Ο Θεός είναι η αρχή και το τέλος, ο πρώτος και ο έσχατος, ο άχρονος και αϊδιος και όχι κάποιο φθηνό δημιούργημα. Τα ονόματα που του αποδίδονται είναι τα παρακάτω:

Ελ = ισχυρός, ελωχίμ = ισχυρός, αδοναί = κύριος, σαδδαΐ = Παντοκράτων, ελγιόν = ύψιστος, καδώς = άγιος.

Ο Θεός γίνεται γνωστός μέσω των θείων ενεργειών του. Τα θεία ιδιώματα του είναι η αιωνιότητα, το αναλλοίωτον, το άπειρον, η παντοδυναμία, η παγνωσία, η πρόγνωση, η πανσοφία, η αλήθεια, η πιστότητα, η ελευθερία, η δικαιοσύνη, η παναγαθότης και η αγάπη την οποία έμπρακτα αποδεικνύει σε κάθε εποχή, χρόνο, λεπτό.

Ο Θεός ων άπειρο και απόλυτο δημιούργησε τον άνθρωπο και τον κόσμο από αγάπη και ελευθερία. Δεν τιμώρησε αυτόν εξαιτίας της επιδειχθήσης ανυπακοής στις θείες εντολές και συνέχισε να του δίνει ευκαιρίες με κορύφωμα εκείνη της αυτοθυσίας του Υιού και Λόγου Του.

Ποιος άραγε μπορεί να αμφισβητήσει τους Αγίους, τα ιερά κείμενα και την πανταχού παρουσία του Κυρίου; Η πίστη και η γνώση για τον Θεό δεν βρίσκεται σε κανένα βιβλίο και σε καμία επιγραφή. Συνεπώς δεν είναι κανόνας ή νόμος. Βρίσκονται στην ψυχή έκαστου από εμάς και είναι πάντα εκεί όταν Τον ξαναζητούμε προσφέροντας πάντα την βοήθειά Του. Δεν μένει λοιπόν παρά να το πράξουμε...

Τσούγιανη Παρασκευή
Φοιτήτρια Θεολογίας
Παν/μίου Ανθηνων

Εισαγωγή στην ποίηση του Ιωάννη Ρίτσου

"Αν επιθυμούσε κάποιος να διαβάσει την ιστορία του αιώνα, θα την έβρισκε γραμμένη στην ποίηση του Ρίτσου". Ας μου επιτραπεί να τον χαρακτηρίσω ως έναν χρόνον ο γάφος του αιώνα. Η πένα του ήταν ακούραστη, το χέρι του πολυγραφότατο. Πάνω από εκατό ποιητικές συλλογές και συνθέσεις, εννέα μυθιστορήματα (πεζογραφήματα τα ονομάζουν οι κριτικοί του έργου του), τέσσερα θεατρικά αλλά και μελέτες του είναι το σώμα της ποίησης του. Πορεία εξηντάχρονη, επαφή συνεχής με την τέχνη της ποίησης. Πίνει από την κρήνη, την δροσερή κρήνη της νεοελληνικής γλώσσας. Συμμετέχει και γράφει την δική του ιστορία. Πολύπαθη, όπως αυτή της Ελλάδας. Μοιράζει τον άριτο της ποίησης, τον επιούσιο άριτο σε όλους εμάς.

Κοινωνούμε και μεταλαμβάνουμε μέσα από μια διαδικασία εξομολογητική που απαιτεί συντριβή και ειλικρινή μετάνοια, όπως κάθε μετάληψη. Με σεβασμό και με μεγάλη αγάπη στο έργο του θα ήθελα να δώσω μια μικρή αλλά χαρακτηριστική επιλογή από την συλλογή του "ΤΡΙΣΤΙΧΑ" (3 χ 111 ΤΡΙΣΤΙΧΑ) και "ΧΑΡΤΙΝΑ".

ΤΡΙΣΤΙΧΑ Α'

37. Με παρελάσεις, με ηρώα, με στεφάνια - τι πένθος: να θυμόμαστε πάλι πόσο οι νεκροί είναι ξεχασμένοι.

108. Στο διάφανο φτερό ενός εντόμου μελέτησα τη γεωγραφία της τέχνης.

ΤΡΙΣΤΙΧΑ Β'

6. Γυμνόποδη κόρη στα οηχά. Με το μικρότερο ψάρι της άγγιξα

το μικρό δάχτυλο.

43. Οι ποιητές, μετά το ποίημα, (όπως μετά την πυρκαγιά, οι πυροσβέστες) βγάζουν τα κράνη τους.

ΤΡΙΣΤΙΧΑ Γ'

29. Το σχεδόν άσπρο. Το σχεδόν κίτρινο. Το σχεδόν δύο : ποίημα.

ΧΑΡΤΙΝΑ

Αυτά που χάθηκαν αυτά που δεν ήρθαν μην τα κλαις. Αυτά που τα χρές και δεν τα δώσες κλαφ' τα.

Οι λέξεις έχουν κι άλλο φλούδι πάρα μέσα όπως τα μύγδαλα κι η υπομονή.

Κωνσταντίνα Δ. Μαραγκού Φιλόλογος

ΤΑ ΧΑΝΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ

"Καθώς πολλά από αυτά προέρχονται από τους Βυζαντινούς χρόνους ή τα πρώτα χρόνια της τυρκικής κατάκτησης, επόμενο ήταν να είναι σε ερειπιώδη κατάσταση"⁴¹, γράφουν οι Γ. Μακρής και Στεφ. Πάγεωργιου.

Οι υπηρεσίες που παρέχονται, οι τροφές και οι συνθήκες διαβίωσης είναι πολύ κάτω του μετρίου, όπως προκύπτει από τις περιγραφές των δυτικοευρωπαίων περιηγητών : "Το χάνι αυτό ήταν το πιο βρόδικο και το πιο φειριασμένο μέρος που είχαμε κοιμηθεί ποτέ"⁴², γράφει ο περιηγητής V. Berard.

"Ξεπεξέφαμε απέναντι από το στενό σε ένα πανάθλιο χάνι που βρίσκεται στα δεξιά του δρόμου. Το οίκημα χωρίς πόρτα και παράθυρα έμοιαζε περισσότερο με λημέρι ληστών", μας λέει ο Πουκεβίλ⁴³.

"Φθάσαμε στην πεδιάδα του Άργοντς. Σε λίγο είδαμε το χάνι στο Καραβαθύ, εκεί που θα περνούσαμε την νύχτα. Ο νοικοκύρης σκούπισε καλά τον αχερώνα του και εγκατασταθήκαμε εκεί. Έσφαξε ένα μικρό γονυδονάκι και το έκανε στη σούβλα, να το φάμε το βράδυ. Το σέρβισε σε μια πήλινη πιατέλα, που την ακούμπησε στο πάτωμα, και για πηρούνια χρησιμοποιούσαμε τα δάκτυλά μας. Ο αχερώνας ήταν ένα πολύ ευάερο καστέλο. Η στέγη είχε τρύπες και τα σανίδια δεν εφάρμοζαν καλά"⁴⁴.

Κατά την Χριστιάνα Λυτ, τα ίδια ισχύουν και για την Ανατολή. "Φθάσαμε στο Αγιασολούκ της M. Ασίας όπου μένουν ένα δύο Τούρκοι και ένας Έλληνας που με την γνναίκα του κρατούν ένα χάνι. Για να είναι κανείς ξενοδόχος στην Ανατολή δεν χρειάζονται και πολλά πράγματα. Ένα τέτοιο δεν μπορεί να σου προσφέρει και πολλά περισσότερα από ένα αχνόνιο στρώμα και εσύ φροντίζεις να βάλεις τον ταξιδιωτικό σου σάκο για προσκέφαλο και να σκεπαστείς με την δική σου κουβέρτα. Το χάνι αυτό δεν ήταν καλύτερο από τα άλλα"⁴⁵.

Παρόμοιες ή τραγικότερες περιγραφές υπάρχουν στη σχετική βιβλιογραφία⁴⁶.

Ωστόσο, στα περί χανιών του ελλαδικού χώρου στοιχεία αξίζει να αναφερθεί ο χαρακτηρισμός του Οδυσσέα Ανδρούτσου για το χάνι της Γραβιάς : "ήτο ένα ασθενές οικοδόμημα"⁴⁷.

Εν τούτοις, βέβαια, είχε τη δυνατότητα να χωρέσει τους εκατό συντρόφους του : θέση, χώρους σίτησης, διαβίωσης και, πάνω από όλα, νερό. Στοιχεία τα οποία μας δίνουν και την αντίληψη η οποία λειτουργούσε ως προς επιλογή των θέσεων, όπως αρχιτεκτονική, χώροι αποθήκευσης τροφών για ανθρώπους και ζώα, πηγάδια νερού ή πηγές, φούρνοι κ.ά. εγκαταστάσεις, οι οποίες σε περύπτωση αποκλεισμού από χιόνια κ.λ.π. τους έδιναν τη δυνατότητα να ανταπεξέλθουν στις ανάγκες ενδιαίτησης όλων όσοι (τουρίστες, προσκυνητές, έμποροι, αγωγιάτες με ή χωρίς τα ζώα τους)έμεναν σε αυτά.

Εδώ μπορεί να διατυπωθεί η άποψη πως "Το χάνι" του ελλαδικού χώρου είναι εκείνο της Γραβιάς, καθώς όταν μιλάμε για χάνι, στο νού μας έρχεται αυτό, για ιστορικούς λόγους.

Επόμενο δε ήταν, όσα δημιουργήθηκαν στη δύση της εποχής τους, τέλος του 19ου αι., να αποτελέσουν επιχειρηματική αποτυχία. Έτσι όπως περιγράφονται από όλους, τα γνώρισαν και τα περιγράφουν άνθρωποι με εμπειρίες από τα χάνια της εποχής του μεσοπολέμου⁴⁸.

Στα σχόλια των ξένων περιηγητών για τα χάνια του ελληνικού χώρου και μάλιστα για τα χάνια της Δυτικής Αττικής πρέπει να κατατάξουμε την αναφορά του αρχαιολάτρη Sieur du Loiz, ο οποίος στα 1639 διανυκτέρευσε στα Κούντουρα : "Τα σπίτια είναι κατάλληλα μόνο για γονυδούνια"⁴⁹.

Ευρισκόμενος εν πορείᾳ με τον Βενετό πρεσβευτή και τη συνοδεία του, από Κωνσταντινούπολη, Χαλκίδα, Αγ. Λουκά, Στείρι, Πλαταιές, Κούντουρα, Μέγαρα, Κακή Σκάλα, Κόρινθο, Πάτρα, γράφει για την Κακή Σκάλα : "Δύο λεύγες δρόμοι πάνω στον βράχο και κάτω γκρεμός τρομακτικός, οι βράχοι άλλον γυμνοί άλλον δασωμένοι και ψηλά οι φωλιές αμέτοχτων αετών που φτερούγιζαν πλάι μας".

Πριν από την Πάτρα γράφει : "κοιμηθήκαμε στο ύπαιθρο, κάτω από τις πορτοκαλιές και τις λεμονιές με τον ευχάριστο ύπνο και το θεσπέσιο άρωμα". Άλλοι παρακάτω γράφει : "καθώς προχωρούσαμε την άλλη μέρα κατά μήκος της ακτής, πηγές ανάβλυζαν από τα αχνάρια των αλόγων μας".

Άρα , αφού η συνοδεία ήταν πολυμελής, με πολλές αποσκευές και ζώα, αποκλείεται εκ των πραγμάτων να φιλοξενήθηκε σε σπίτι και να μη διανυκτέρευσε σε χάνι, για φαγητό, ύπνο και σταυλισμό των ζώων. Το ότι αναφέρεται σε σπίτια δεν είναι δεσμευτικό.

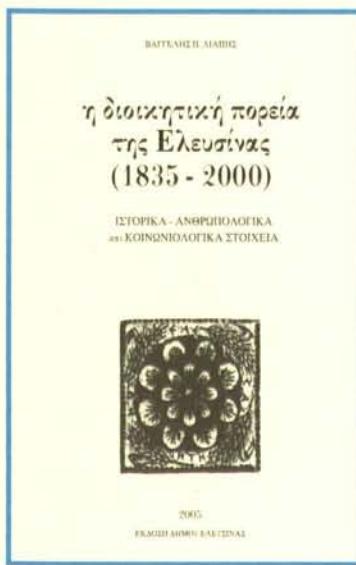

41. Γ. Μακρής - Στεφ. Π'γεωργίου, δ.π., σελ. 119.
42. V. Berard, Τουρκία και Ελληνισμός, εκδόσεις Τροχαλία, σελ. 150.
43. Πουκεβήλ, Ταξίδι στην Ελλάδα : Μοριάς, εκδόσεις Αφών Τολίδη, σελ. 135.
44. Χρ. Λυτ, Μια Δανέζα στην Αυλή του Όθωνα, εκδόσεις Ερμής, Αθήνα 1988, σελ. 79.
45. Ομοίως, σελ. 252.
46. L. Casson, δ.π., σελ. 242 - 243 K. Σιμόπουλος , δ. π., τ. Α', σελ. 33,37 Φ. Κουκουλές, δ.π., τ.Β', σελ. 128 - 140.
47. Μπ. Αννινος, Η απολογία του Οδυσσέα Ανδρούτσου, εκδόσεις Μπάϋρον, σελ. 18.
48. "Μετά το 1950 φέρναμε τα πράγματα με το τρένο μέχρι τον Ρέντη, για τα χειμαδιά της Αττικής, Θριάσιο, Περιστέρι, Βάρη, Βάρκιζα. Πριν, με το πόδι, με τα ξά, άλογα, γαϊδουράκια, μουλάρια. Στάλιαζε το κοπάδι εξω από το χάνι. Γύρω τα σκυλιά, ετρώγαμαν, στρώναμαν καταής στο χάνι κάπες και ό,τι άλλο, για ύπνο. Το πρωί, νωρίς, φόρτωμα, και δρόμο", λέει ο τσοπάνος Αλεξ. Γουβαλης από το χωριό Πανουργιά Φθιώτιδας.
49. K. Σιμόπουλος, δ.π., τ. Α', σελ. 520.

Συνεχίζεται

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΛΙΑΠΗΣ

(Επιμέλεια Ι. Καλομενίδης)

Επί αρκετά χρόνια πριν απασχολούσε τον πολυγραφότατο συγγραφέα το περιεχόμενο τούτης της έρευνας. Όστοις έφτασε το πλήρωμα του χρόνου και ύστερα από αποκλειστική απασχόληση δύο χρόνων επέτυχε το ποθούμενο. Ήδη, αποκτά η Ελευσίνα και την διοικητική της ταυτότητα.

Το όλο υλικό αντλείται από τα αρχεία της Κοινότητας και κατόπιν του Δήμου. Ο συγγραφέας συνυφαίνει τα ευρήματα του αριστοτεχνικά, με ανθρώπινα στοιχεία, ιδέες και καταστάσεις ολοκληρώνοντας το πληροφοριακό μέρος δίνοντας του συνάμα και ζωντάνια που κρατά το ενδιαφέρον του αναγνώστη και για τον εργαζόμενο στην τοπική αυτοδιοίκηση γίνεται ένα πολύτιμο εργαλείο.

Ο συγγραφέας προσφέρει το έργο του στο Δήμο Ελευσίνας πιστεύοντας ότι εκπληρώνει κάποιο χρέος προς την πόλη η οποία είναι ο μοναδικός του έρωτας.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Στα πλαίσια της Προληπτικής Ιατρικής το ΚΑΠΗ του Δήμου Μάνδρας σε συνεργασία με το Κέντρο Υγείας Ελευσίνας εφαρμόζει πρόγραμμα εξέτασης Παπανικολάου (τέστ ΠΑΠ). Στην αντίστοιχη ιατρική εξέταση μπορούν να υποβληθούν, δωρεάν, όλες οι Δημότισσες Μάνδρας άνω των 40 ετών. Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να απευθυνθείτε στην νοσοκόμα του ΚΑΠΗ Μάνδρας, κ. Μαραγκού Θεοδώρα στο τηλέφωνο 210.55.51.314 και ώρες 09.00-13.00.

2005 ΕΡΓΟΓΡΑΦΙΑ ΒΑΓΓΕΛΗ ΛΙΑΠΗ

- 1975 **Ελευσίνα αρχαία εποχή** σελ. 173 (Ιστορία)
- 1975 **Αντίσταση 1941-1944** σελ. 157 (Ιστορία)
- 1980 **Αρβανίτικος γάμος** σελ. 141, έκδ. Πορεία, β' έκδ. 1988 σελ. 141, έκδ. Δωδώνη
- 1985 **Αρβανίτικο μοιρολόγι** σελ. 143, έκδ. Δωδώνη
- 1987 **Ο χορός στους Κουντουριώτες** σελ. 141, έκδ. Ifestia
- 1988 **Αρβανίτικα ζακόνια νοοτροπίες** σελ. 190, έκδ. Δωδώνη
- 1989 **Τα παραμύθια** (επιμέλεια) σελ. 191, έκδ. Β' Κ.Α.Π.Η. Ελευσίνας
- 1993 **Η Ελευσίνα στα νεότερα χρόνια** σελ. 322
- 1995 **Δήμητρα** σελ. 67 (Θέατρο)
- 1995 **Λαϊκή παράδοση, Το παραμύθι στη Βορειοδυτική Αττική** σελ. 255
- 1995 **Παλιά παιδικά παιχνίδια** σελ. 104, έκδ. Α' Κ.Α.Π.Η. Ελευσίνας
- 1997 **Ελευσίνα στα νεότερα χρόνια ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ** σελ. 134
- 1997 **Παλιές εικόνες** σελ. 180
- 1997 **Παραινέσεις** σελ. 61 (Μικρή βιβλιοθήκη ①)
- 1997 **Το σχολειό μου** σελ. 92 (Μικρή βιβλιοθήκη ②)
- 1998 **Λαϊκά έθιμα και δοξασίες στην Ελευσίνα** σελ. 16, έκδ. Δήμος Ελευσίνας
- 1998 **Θριάσιο** σελ. 63 (Μικρή βιβλιοθήκη ③)
- 1998 **Λούλετ έ βασιλικόϊ** ΤΟ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΙΚΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ σελ. 214, έκδ. Διεθνής οργάνωση λαϊκής τέχνης UNESCO
- 1999 **Μαγούλα** σελ. 290, έκδ. Κοινότητα Μαγούλας
- 1999 **Ελευσινιακοί χοροί δια μέσου των αιώνων** σελ. 12 102 έκδ. του ιδίου
- 1999 **Αντιγόνη** σελ. 112
- 2000 **Το χρέος** σελ. 55 (Μικρή βιβλιοθήκη ④)
- 2000 **Σεξουαλική Λαογραφία** σελ. 141, έκδ. Διεθνής Οργάνωση Λαϊκής Τέχνης, Ελληνικό Τμήμα
- 2000 **Ταβέρνες** σελ. 107, έκδ. Μαυρίδης
- 2000 **Συνοικίες και γειτονιές της Ελευσίνας** σελ. 93 (Μικρή βιβλιοθήκη ⑤)
- 2001 **Αντίσταση 1940-1944**, τεύχος δεύτερο σελ. 64 έκδ. του ιδίου
- 2002 **Πνευματική πορεία της Ελευσίνας** σελ. 102 έκδ. του ιδίου
- 2002 **Παραδοσιακός κοινωνικός βίος** σελ. 40 έκδ. του Δήμου Ελευσίνας
- 2003 **Χριστοφόρος Χατζής** σελ. 96 έκδ. του ιδίου
- 2003 **Μπαίτη** σελ. 68 έκδ. Α' ΚΑΠΗ Ελευσίνας
- 2004 **Οδοιπορικό στην Ελευσίνα** σελ. 24, έκδ. του ιδίου
- 2005 **Ελευσινιακά θεατρικά δρώμενα**, σελ. 54, έκδ. του ιδίου
- 2005 **Η διοικητική πορεία της Ελευσίνας (1835-2000)** σελ. 269, έκδ. Δήμου Ελευσίνας

